

25. АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН ВЯРВАТ...

ВТОРОТО ИДВАНЕ на ХРИСТОС е блажената надежда на църквата, величествената кулминационна точка на евангелието. Идването на Спасителя ще бъде буквално, лично, видимо и всесветско. Когато Той дойде, праведните мъртви ще бъдат възкресени и заедно с праведните живи ще бъдат прославени и взети на небето, а нечестивите ще загинат. Почти пълното изпълнение на повечето страни от пророчеството, заедно с настоящото състояние на света, показват, че идването на Христос предстои. Времето за това събитие не е посочено и затова сме увещавани да бъдем готови по всяко време. (Тит 2:13; Евр. 9:28; Йоан 14:1-3; Д.А. 1:9-11; Мат. 24:14; Откр. 1:7; Мат. 24:43, 44; 1 Сол. 4:13-18; 1 Кор. 15:51-54; 2 Сол. 1:7-10; 2:8; Откр. 14:14-20; 19:11-21; Мат. 24; Марк 13; Лука 21; 2 Тим. 3:1-5; 1 Сол. 5:1-6.)

ВТОРОТО ИДВАНЕ НА ХРИСТОС

АМО — ПРИЗНАВА МАЛКОТО ДЕТЕ при лягане, — така ми е мъчно за моя приятел Исус. Кога ще дойде Той?

Това дете едва ли може да знае, че желанието на малкото му сърце е копнежът на вековете. Последните думи на Библията са обещание за скорошно завръщане: „Наистина идвам скоро”. И Йоан, верният ученик на Исус, прибавя: „Амин! Ела, Господи Исусе” (Откр. 22:20).

Да видим Исус! Да бъдем винаги с Него — с Този, Който ни обича повече, отколкото можем да си представим! Да се сложи край на всяко земно страдание! Да се радваме вечно с възкръсналите мили, които сега почиват! Не е чудно, че още от възнесението Му Неговите приятели са очаквали това време.

Един ден Той ще дойде, макар че, дори и за светиите, идването Му ще бъде поразителна изненада, защото на всички им се е додрямало и са заспали в дългото си чакане (Мат. 25:5). „Посреднощ”, в най-тъмния час на земята, Бог ще изяви Своята сила, за да спаси народа Си. Писанието описва събитията: „От храма излезе

силен глас от престола и каза: Сбъдна се”. Този глас разтърсва земята и причинява „силен трус, небивал, откакто съществуват човеци на земята” (Откр. 16:17, 18). Планините се разклащат, скали се разпръсват навсякъде и цялата земя се надига като вълните на океана. Повърхността ѝ се разпуква „и градовете на народите паднаха... И всеки остров побягна и планините не се намериха” (ст. 19, 20). „Небето бе отместено като свитък, когато се навива; и всички планини и острови се вдигнаха от местата си” (Откр. 6:14).

Въпреки хаоса, завладял внезапно физическия свят, Божият народ е насърчен, виждайки „знамението на Човешкия Син” (Мат. 24:30). Когато Той слиза на небесните облаци, всяко око вижда Княза на живота. Този път Той идва не като човек на скърби, но като победител и завоевател, дошъл да изиска Своите Си. Вместо трънен венец носи славна корона. „И на дрехата, и на бедроту Му имаше написано име: ЦАР НА ЦАРЕТЕ И ГОСПОД НА ГОСПОДАРИТЕ” (Откр. 19:12, 16).

При идването Му голямо отчаяние обхваща хората, които са Го

отхвърлили като Спасител и Господ и са презрели изискванията на Неговия закон. Нищо друго, освен този търпеливо умоляващ глас: „Върнете се, върнете се от лошите си пътища, защо да умрете?” (Йез. 33:11), не прави отхвърлилите Божията благодат да осъзнаят по-силно вината си. „И земните царе, големците и хилядниците, богатите и силните, всеки роб и всеки свободен се скриха в пещерите и между скалите на планините; и казаха на планините и на скалите: Паднете върху нас и ни скрийте от лицето на Седящия на престола и от гнева на Агнеца! Защото е дошъл великият ден на Неговия гняв; и кой може да устои?” (Откр. 6:15-17).

Но радостта на верните, които са Го чакали дълго, засенчва отчаянието на нечестивите. Идването на Изкупителя довежда историята на Божия народ до нейната славна върховна точка — това е моментът на неговото избавление. С трепетно преклонение изкупените извикват: „Ето Този е нашият Бог; чакахме Го — и Той ще ни спаси; Този е Господ, чакахме Го; ще се зарадваме и развеселим в спасението Му” (Ис. 25:9).

Когато Исус се приближава, Той извиква Своите спящи светии от гробовете им и нарежда на ангелите Си да „съберат избраните Му от четирите ветрища, от единия край на небето до другия” (Мат. 24:31). Праведните мъртви чуват гласа Му и излизат от гробовете си.

Тогава праведните живи се променят „в един миг, докато трепне око” (1 Кор. 15:52). Прославени и

безсмъртни, заедно с възкръсналите светии, те ще бъдат грабнати, за да посрещнат своя Господ във въздуха и да останат с Него завинаги (1 Сол. 4:16, 17).

СИГУРНОСТТА НА ХРИСТОВОТО ЗАВРЪЩАНЕ

За апостолите и ранните християни завръщането на Христос е било „блажената надежда” (Тит 2:13, Евр. 9:28). Те са очаквали всички пророчества и обещания да се изпълнят при Второто пришествие (вж. 2 Пет. 3:13; Ис. 65:17), защото то е главната цел на християнското странстване. Всички, които обичат Христос, жадуват за деня, когато ще бъдат завинаги с Него — и с Отец, Светия Дух и ангелите.

Свидетелството на Писанието. Сигурността на Второто пришествие се основава на достоверността на Свещеното писание. Точно преди смъртта Си Исус казва на учениците Си, че отива при Своя Отец, за да им приготви място. Но Той обещава: „Пак ще дойда” (Йоан 14:3).

Както първото идване на Христос на земята, така и второто Му идване е пророкувано в цялото Писание. Даже преди Потопа Бог казва на Енох, че идването на Христос в слава ще сложи край на греха. Енох пророкува: „Ето, Господ идва с десетки хиляди Свои светии да извърши съд над всички и да обяви за виновни всички нечестивци за всички нечестиви дела, които в нечестие са стори-

ли, и за всички жестоки думи, които нечестивите грешници са говорили против Него” (Юда 14, 15).

Хиляда години преди Христос псалмистът говори за идването на Господ да събере Своя народ, казвайки: „Нашият Бог ще дойде и няма да мълчи; ще има пред Него огън поглъщащ и около Него силна буря. Ще призове небесата отгоре и земята, за да съди народа Си, като казва: Съберете Ми Моите светии, които склучиха с Мен завет с жертви” (Пс. 50:3-5).

Христовите ученици са се радвали на обещанието за завръщането Му. Всред трудностите, които са ги заобикаляли, сигурността на това обещание е подновявала куража и силата им. Техният Учител е щял да се върне, за да ги вземе в дома на Отец!

Гаранцията, която дава първото идване. Второто пришествие е тясно свързано с първото идване на Христос. Ако не е дошъл първия път и не е извоювал решаващата победа над греха и Сатана (Кол. 2:15), не бихме имали основание да вярваме, че ще дойде да сложи край на сатанинското господство в този свят и да обнови света в първоначалното му съвършенство. Но тъй като имаме доказателството, че Той „се яви веднъж да отмахне греха, като принесе Себе Си в жертва”, имаме и основания да вярваме, че Той „ще се яви втори път, без да има работа с грях, за спасението на онези, които Го очакват” (Евр. 9:26, 28).

Небесната служба на Христос. Откровението на Христос към Йоан пояснява че небесното светилище е център на спасителния план (Откр. 1:12, 13; 3:12; 4:1-5; 5:8; 7:15; 8:3; 11:1, 19; 14:15, 17; 15:5; 6, 8; 16:1, 17). Пророчествата, които свидетелстват, че Той е започнал последната Си служба в полза на грешниците, уверяват, че Той скоро ще се върне да прибере Своя народ у дома (вж. гл. 24 на тази книга). Увереността, че Христос действително работи, за да доведе докрай изкупителното дело, осъществено вече на Голгота, насърчава християните, които очакват Неговото завръщане.

НАЧИНЪТ НА ХРИСОВОТО ЗАВРЪЩАНЕ

Когато говори за знаменията, които ще свидетелстват за близкото Му идване, Христос изразява загриженост Неговият народ да не бъде измамен от фалшиви учения. Исус предупреждава, че преди Пришествието „ще се появят лъжехристи и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така че да заблудят, ако е възможно, и избраните”. Той казва: „Ако ви каже някой: Ето, тук е Христос, или: Там е, не вярвайте” (Мат. 24: 23, 24). Предупрежденият е по-малко уязвим. За да дадат възможност на вярващите да различат истинското събитие от фалшификацията, няколко библейски пасажа откриват подробно начина, по който Христос ще се върне.

Буквално и лично завръщане.

Когато Исус се възнеся, двама ангели се обръщат към учениците, които все още със затаен дъх гледат към разделящия се с тях Господ: „Галилеяни, защо стоите и гледате към небето? Този Исус, Който се възнесе от вас на небето, ще дойде така, както го видяхте да отива на небето” (Д.А. 1:11).

С други думи, те казват, че същият Господ, Който току-що ги е оставил — едно лично, с плът и кръв същество, а не някакъв дух (Лука 24:36-43) — ще се върне на земята. Неговото второ идване ще бъде така буквално и лично, както и Неговото заминаване.

Видимо завръщане. Христовото идване няма да бъде някакво духовно, невидимо преживяване, а действителна среща с видима Личност. Без да оставя място за съмнение във видимостта на Своето завръщане, Исус предупреждава учениците Си, за да не бъдат измамани от някакво уж тайно пришествие, а да сравняват Неговото идване с блясъка на светкавицата (Мат. 24: 27).

Писанието ясно заявява, че праведните и нечестивите едновременно ще бъдат свидетели на Неговото пришествие. Йоан пише: „Ето, иде с облаците; и ще Го види всяко око” (Откр. 1:7), а Исус отбелязва отговора на нечестивите: „Ще заплачат всички земни племена, като видят Човешкия Син, идващ на небесните облаци със сила и голяма слава” (Мат. 24:30).

Звучно завръщане.

Целият свят ще бъде уведомен за идването на Христос. Библията твърди, че Неговото пришествие ще бъде оповестено гласно и видимо: „Сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба” (1 Сол. 4:16). „Гръмогласна тръба” (Мат. 24:31) придружава събирането на Неговия народ. Това не става тайно.

Славно завръщане. Христос се връща като Победител със сила и „в славата на Своя Отец със Своите ангели” (Мат. 16:27). В „Откровение” Йоан описва славата на Христовото идване още по-драматично. Той представя Христос яздещ на бял кон и водещ неизброими небесни армии. Свръхестественото великолепие на прославения Христос е видно (Откр. 19:11-16).

Внезапно, неочаквано завръщане. Християните, които жадуват, очакват завръщането на Христос, ще знаят кога ще наближи денят на идването Му (1 Сол. 5:4-6). Но общо за жителите на света апостол Павел пише: „Господният ден ще дойде като крадец нощем. Когато казват: Мир и безопасност!, тогава ще ги постигне внезапна погибел, като родилните болки на бременна жена, и никак няма да я избегнат” (1 Сол. 5:2, 3; Мат. 24:43).

От неговото сравнение за идването на Христос някои правят заключение, че то ще стане тайно и незабележимо. Обаче това про-

тиворечи на библейското описание за завръщането на Христос в слава и великолепие, видимо за всяко око (Откр. 1:7). Всъщност Павел не казва, че Христовото идване е тайно, но за светските хора то става така неочаквано, както появата на крадец.

Христос сравнява Своето идване и с неочакваното унищожение на предпотопния свят чрез потоп. „Защото, както и в онези дни преди потопа ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха, до деня, когато Ной влезе в ковчега, и не усетиха, докато дойде потопът и завлече всички, така ще бъде и пришествието на Човешкия Син” (Мат. 24:38, 39). Макар Ной да е проповядвал в продължение на много години, че предстои потоп, много хора са били изненадани. Имало е две групи хора. Едните, повярвали във вестта на Ной, са влезли в ковчега и са се спасили; другите са избрали да останат извън ковчега и „дойде потопът и завлече всички” (Мат. 24:39),

Катастрофално събитие.

Подобно на сравнението с потопа, сънят на Навуходоносор за металния образ описва катастрофалния начин, по който Христос ще установи Своето царство на славата (вж гл. 4 на тази книга). Навуходоносор е видял един величествен образ, „главата на този образ е била от чисто злато, гърдите и мишците му — от сребро, коремът и бедрата му — от мед, краката му — от желязо, ходилата му — отчасти от желязо, а отчасти от кал”. После „се е отсякъл камък, не с ръце, който е

ударил образа в ходилата му, които са били от желязо и кал, и ги е строшил. Тогава желязото, калта, медта, среброто и златото са се строшили изведнъж и са станали като прах по хармана лете; вятърът ги е отнесъл и за тях не се е намерило никакво място. А камъкът, който ударил образа, е станал голяма планина и е изпълнил целия свят” (Дан. 2:32-35).

Чрез този сън Бог дава на Навуходоносор кратък преглед на световната история. Между неговото време и установяването на Христовото вечно царство (камъка) четири основни царства или империи и после сбор от слаби и силни нации ще владеят последователно световната сцена.

От дните на Христос насам тълкувателите са идентифицирали империите, като Вавилон (605-539 г. пр. Хр.), Мидо-Персия (539-331 г. пр. Хр.), Гърция (331-168 г. пр. Хр.) и Рим (168 г. пр. Хр. - 476 г. сл. Хр.).¹ Както е пророкувано, никоя империя не е последвала Рим. През IV и V век сл. Хр. той се разпада на няколко помалки царства, които по-късно стават народи на Европа. През вековете мощни владетели — Карл I, Карл V, Наполеон, Кайзер Вилхелм и Хитлер — се опитват да установят друга световна империя. Но всеки опит пропада, както казва пророчеството: „Няма да се слоят един с друг, както желязото не се смесва с калта” (Дан. 2:43).

Най-после сънят се съсредоточава върху драматичната кулминационна точка: издигането на Божието вечно царство. Камъкът, отсечен не с

ръце, представя Христовото царство на славата (Дан. 7:14; Откр. 11:15), което ще бъде установено без човешко усилие при Пришествието.

Христовото царство няма да съществува едновременно с някоя човешка империя. Когато Той идва на земята по време на Римската империя, за камъка, който смазва всички народи, още не е дошло времето. Това ще стане едва след периода на ходилата от желязо и кал — времето на разделените народи. Христовото царство трябва да бъде установено при Второто пришествие, когато Христос отдели праведните от нечестивите (Мат. 25:31-34).

Когато това стане, камъкът, т. е. царството, ще удари „образа в ходилата му, които са били от желязо и кал“, като строши всички тези царства „и за тях не се е намерило никакво място“ (Дан. 2:34, 35, 44). Наистина Пришествието е събитие, разтърсващо земята.

ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ И ЧОВЕЧЕСТВОТО

Второто идване на Христос ще засегне двете големи групи от хора — тези, които са Го приели, и тези, които са се отвърнали от Него.

Събирането на избраните.

Една важна страна от установяването на Христовото вечно царство е събирането на всички изкупени (Мат. 24:31, 25:32-34; Марк 13:27) за вечния дом, който Исус е приготвил (Йоан 14:3).

Когато държавник посещава някоя държава, малко хора го посре-

щат. Но когато Христос дойде, всеки вярващ, живял някога, без разлика на възраст, род, образование, икономическо положение или раса, ще участва в това величествено честване на Пришествието. Две събития правят възможно това събиране: възкресението на праведните мъртви и преобразяването на живите светии.

1. Възкресението на мъртвите в Христос. При звука на тръбата, известяваща завръщането на Христос, праведните мъртви ще възкръснат без недостатък и безсмъртни (1 Кор. 15:52, 53). В този момент мъртвите в Христос ще възкръснат по-напред. С други думи, те възкръсват *преди* живите праведни да бъдат грабнати, за да бъдат всички с Господ.

Възкръсналите се събират със своите близки, които са скърбели за тях. Сега те извикват: „О, смърт, къде ти е победата? О, смърт, къде ти е жилото?“ (1 Кор. 15:55).

Това не са онези болни, стари тела, които са отишли в гроба. Възкръсналите имат нови, безсмъртни, съвършени тела, по които не личи гниенето, причинено от греха. Възкръсналите светии преживяват пълно възстановяване, което е дело на Христос. Те отразяват съвършения образ на Бог в ум, душа и тяло (1 Кор. 15:42-54, вж. гл. 26 на тази книга).

2. Преобразяването на живите вярващи. Когато праведните мъртви възкръснат при второто пришествие, праведните живи на земята ще

се променят. „Защото това, тленно-то, трябва да се облече в нетление, и това, смъртното, да се облече в безсмъртие” (1 Кор. 15:53).

При идването на Христос никоя група вярващи няма предимство пред друга. Павел разкрива, че живите преобразени вярващи „ще бъдем грабнати заедно с тях [с възкресените вярващи] в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем винаги с Господа” (1 Сол. 4:17; Евр. 11:39, 40). И така, всички вярващи ще присъстват на великото адвентно събиране — както възкресените светии от всички векове, така и тези, които са живи при завръщането на Христос.

Смъртта на невярващите.

За спасените Второто пришествие е време на радост и веселие, но за изгубените то е време на гибелен страх. Дълго време те са се съпротивлявали на Христовата любов и на Неговите покани за спасение, докато са паднали в капана на гибелни измами (вж. 2 Сол. 2:9-12; Рим. 1:28-32). Когато виждат Този, Чийто идване като Цар на царете и Господ на господарите са отхвърлили, те осъзнават, че часът на съда е дошъл. Обзети от страх и отчаяние, се обръщат към бездушното създание да ги скрие (Откр. 6:16, 17).

В онова време Бог ще унищожи Вавилон, съюза на всички отстъпили религии. „Тя ще изгори в огън” (Откр. 18:8). Водачът на този съюз — тайната на нечестията, беззаконният — „Господ Исус ще убие с дъха на

устата Си и ще изтреби с явлението на пришествието Си” (2 Сол. 2:8). Силите, налагали белега на звяра (вж. гл. 13 на тази книга), ще бъдат хвърлени „в огненото езеро, което гори с жупел”. Останалите от нечестивите ще бъдат „избити с меч на Яздеция на коня, с меч, който излизаше от устата Му” [Господ Исус Христос] (Откр. 19:20, 21).

ЗНАМЕНΙΑ ЗА СКОРОШНОТО ИДВАНЕ НА ХРИСТОС

Писанията откриват не само начина и целта на Христовото идване, но описват и знаменията за близостта на това върховно събитие. Първите знамения, известяващи Второто пришествие, се случват след повече от 1700 години от възнесението на Христос. Кои знамения свидетелстват, че Неговото идване е предстоящо?

Знамения в природния свят.

Христос предсказва, че „ще станат знамения в слънцето, в луната и в звездите” (Лука 21:25), определяйки точно, че „слънцето ще потъмнее, луната няма да даде светлината си, звездите ще падат от небето и силите, които са на небето, ще се разклатят. Тогава ще видят Човешкия Син, идещ на облаци с голяма сила и слава” (Марк 13:24-26). В допълнение на това Йоан вижда голямо земетресение да предшества знаменията в небето (Откр. 6:12). Тези знамения ще отбележат края на 1260-те години на преследване (вж. гл. 13 на тази книга).

1. Свидетелството на земята.

В изпълнение на това пророчество най-голямото документирано земетресение² става на 1 ноември 1755 г. Известно като Лисабонското земетресение, то е почувствано в Европа, Африка и Америка и обхваща област от около 4 милиона квадратни мили. Център на разрушителното му действие е гр. Лисабон, Португалия, където за минути то изравнява обществени и жилищни сгради, причинявайки смърт на стотици хиляди хора.³

Докато физическите ефекти от земетресението са големи, неговото въздействие върху мисленето е също значително. Тогава мнозина го приемат като пророческо знамение за края⁴ и започват да обръщат сериозно внимание на въпроса за Божия съд и за последните дни. Лисабонското земетресение дава тласък за изучаване на пророчествата.

2. Свидетелството на слънцето и луната. Двадесет и пет години по-късно се случва следващото знамение, споменато в пророчеството — затъмнението на слънцето и на луната. Христос е посочил времето за изпълнението на това знамение. То е трябвало да следва голямата скръб, 1260-те години на папско преследване, предсказано в Писанието (Мат. 24:29, вж. гл. 13 на тази книга). Но Христос казва, че скръбта, която трябва да предшества тези знамения, ще бъде съкратена (Мат. 24:21, 22). Чрез влиянието на Реформацията и на движенията, които водят начало-

то си от нея, папското преследване наистина е съкратено, така че в средата на XVIII век то е почти напълно спряно.

В изпълнение на това пророчество на 19 май 1780 г. необикновена тъмнина се спуска над североизточната част на Северна Америка.⁵

Припомняйки си това събитие, Тимъти Дуайт, президент на Йейлския университет, казва: „19 май 1780 г. беше забележителен ден. В много къщи бяха запалени свещи; птиците замлъкнаха; кокошките се прибраха. Хората вярваха, че денят на съда е наближил”.⁶

Самюъл Уйлямс от Харвард разказва: „Тъмнината се приближаваше с облаците от северозапад между 10:00 и 11:00 ч. преди обяд и продължи до средата на следващата нощ”, варирайки в много области по степен и продължителност. На някои места „хората не можеха да виждат обикновен шрифт на открито”.⁷ По мнението на Самюъл Тени „мракът на следващата вечер беше вероятно най-гъстият, наблюдаван някога, откакто волята на Всемогъщия е създала светлината... Ако всички светлинни тела във Вселената бяха обвити в непроницаем мрак или бяха съвсем изчезнали, тъмнината тогава не би била по-голяма”.⁸

В 21 ч. тази нощ луната изгрява, но тъмнината продължава и след полунощ. Когато луната се появява, тя изглежда кървавочервена.

В „Откровение” Йоан пророкува необикновените събития на този ден. След земетресението „слънцето по-

черня като вретиче от козина и цялата луна стана като кръв” — пише той (Откр. 6:12).

3. Свидетелството на звездите. Христос и Йоан говорят също и за падане на звезди, което ще бъде знак, че Пришествието е близо (Откр. 6:13; Мат. 24:29). Големият метеоритен дъжд на 13 ноември 1833 г. — най-масовото падане на звезди — изпълнява това пророчество. Изчислено е, че отделният наблюдател е могъл да види средно 60 000 метеорита на час.⁹ Това явление е било наблюдавано от Канада до Мексико и от средата на Атлантическия до Тихия океан.¹⁰ Много християни са видели в него изпълнение на библейското пророчество.¹¹

Един очевидец разказва: „В небосвода почти нямаше място, което всеки миг да не се изпълни с тези падащи звезди; понякога те падаха на групи, напомняйки за смокиновото дърво, което хвърля незрелите си плодове, разлюлявано от силен вятър”.¹²

Христос дава тези знамения, за да държи християните будни за близкото Му идване, така че да се радват в своето очакване и да бъдат напълно подготвени за него. „А когато започне да става това — казва Той, — изправете се и повдигнете главите си, защото изкуплението ви наближава.” Той прибавя: „Погледнете смокинята и всички дървета. Когато вече покарат, вие, като видите това, сами знаете, че лятото вече е близо. Също така и вие, когато видите, че

става това, да знаете, че е близо Божието царство” (Лука 21:28-31).

Това уникално свидетелство на земя, слънце, луна и звезди, което се дава в точно последователния ред и във времето, предсказано от Христос, насочва вниманието на мнозина към пророчествата за Второто пришествие.

Знамения в религиозния свят.

Писанието предсказва, че забележителни събития в религиозния свят ще отбележат времето, предхождащо Христовото завръщане.

1. Голямо религиозно пробуждане. Книгата „Откровение” разкрива появата на голямо, всесветско религиозно движение преди Пришествието. Във видението на Йоан един ангел, възвестяващ Христовото завръщане, символизира това движение: „И видях друг ангел, че летеше сред небето, който имаше вечното благовестие, за да прогласява на обитаващите по земята и на всеки народ, племе, език и хора. Той каза със силен глас: Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото настана часът, когато Той ще съди; и се поклонете на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори” (Откр. 14:6, 7).

Самата вест казва кога ще бъде прогласена. Вечното евангелие е било проповядвано през всички векове. Но тази вест, която набляга на съда, може да се прогласява само в края на времето, защото предупреждава: „настана часът, когато Той ще съди”.

Книгата „Даниил” ни уведомява, че нейните пророчества ще бъдат разпечатани (Дан. 12:4). Тогава хората ще разбират нейните тайни. Разпечатването на книгата става, когато периодът от 1260 години папско господство идва до своя край с пленяването на папата през 1798 г. Пленяването на папата и знаменията в природата подтикват много християни да изучават пророчествата за събитията, водещи към Второто пришествие. Резултатът е ново задълбочено разбиране на тези пророчества.

Това съсредоточаване върху Второто пришествие допринася за всеобщо пробуждане на надеждата за Пришествието. Както Реформацията се развива независимо в различни страни в християнския свят, така става и с адвентното движение. Световният характер на това движение е едно от най-ясните знамения, че идването на Христос приближава. Както Йоан подготвя пътя за първото идване на Христос, така адвентното движение подготвя пътя за Неговото второ идване, като прогласява вестта от Откр. 14:6-12, последната Божия покана да се приготвим за славното идване на Спасителя (вж. гл. 13 и 24 на тази книга).¹³

2. Проповядване на евангелието.

Бог „е назначил ден, когато ще съди света справедливо” (Д.А. 17:31). Като ни предупреждава за този ден, Христос не казва, че това ще стане, когато целият свят се обърне към Него, но че „благовестиято на царството

ще бъде проповядвано по целия свят за свидетелство на всички народи; и тогава ще дойде краят” (Мат. 24:14). Така Петър окуражава вярващите да очакват и ускоряват „идването на Божия ден” (2 Пет. 3:12).

Статистиката отбелязва мащабите на превеждането и разпространението на Библията в този век. В 1900 г. Библията е разпространена на 537 езика. Към 1980 г. е преведена, цялата или отчасти, на 1811 езика, за близо 96 процента от населението на света. Също така годишното разпространяване на Писанията е нараснало от 5,4 милиона Библии в 1900 г. на 36,8 милиона и почти половин милиард части от Библията към 1980 г.¹⁴

В допълнение християнството днес има на разположение несравнимо разнообразие от възможности за провеждане на своята мисия: служби за услуги, образователни и медицински институти, национални и чуждестранни мисионерски центрове, радио и сателитни телевизионни предавания и значителни финансови средства. Днес мощни радиостанции на къси вълни могат да излъчват евангелието за почти всяка страна от земното кълбо. Употребени под ръководството на Светия Дух, тези безпрецедентни ресурси могат да осъществят целта за евангелизиране на света в нашето време.

Адвентистите от седмия ден говорят на повече от 700 езика и 1000 диалекта и прогласяват евангелието в над 204 страни. Почти 93 % от тях живеят извън Северна Америка. Общо 347 езика и диалекта се из-

ползват в публикациите и 882 езика и диалекта се използват в публикациите и устното проповядване. Вярвайки, че медицинското и образователното дело играят съществена роля в изпълнението на евангелската поръчка, ние имаме 698 болници, старчески дома, клиники и диспансери, 34 сиропиталища и детски дома, 10 медицински центъра, 28 фабрики за здравословни храни, 101 колежа и университета, 1385 гимназии, 5322 начални училища, 125 библейски коресподентни курса и 33 езикови института. Нашите 57 издателства печатат литература на над 190 езика и 157 диалекта, нашите радиостанции на къси вълни предават приблизително за над 75 % от населението на света. Освен това 5512 радиостанции се използват всяка седмица, както и 2252 телевизионни канала. Светият Дух е благословил изобилно мисионерския ни подем.

3. Религиозен упадък. Широко разпространение на евангелието естествено не означава и голямо израстване в истинско християнство. Напротив, Писанията предсказват упадък на истинската духовност към края на времето. Павел казва, че в „последните дни ще настанат усилни времена. Защото човешките ще бъдат себелюбиви, сребролюбиви, надменни, горделиви, хулители, непокорни на родителите, неблагодарни, нечестиви, без семейна обич, непримирими, клеветници, невъздържани, свирепи, неприятелни на доброто, предатели, буйни, надути, повече об-

зети от сладострастие, отколкото от страст към Бога, имащи вид на благочестие, но отречени от силата му” (2 Тим. 3:1-5).

Така и днес себелюбие, материални и светски неща са изместили Духа на Христос от много сърца. Хората вече не позволяват Божиите принципи и закон да направляват живота им. Беззаконието расте. „И понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее” (Мат. 24:12).

4. Съживяване на папството. Съгласно библейското пророчество в края на 1260-те години папството ще получи „смъртоносна рана”, но няма да замре (вж. гл. 12 на тази книга). Писанието казва, че тази смъртоносна рана ще оздравее. Папството ще поднови своето влияние и престиж — „цялата земя удивена отиде след звяра” (Откр. 13:3). Днес мнозина вече виждат в папата морален водач на света.

До голяма степен възкръсването на папското влияние и престиж се дължи на това, че християните са заменили авторитета на Библията с традиции, човешки стандарти и наука. Постъпвайки така, те стават уязвими за „беззаконния”, който действа с „всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса” (2 Сол. 2:9). Сатана и неговите представители ще постигнат един пагубен съюз, символизиран чрез нечестивото триединство на звяра, змея и лъжливия пророк, който ще мами света (Откр. 16:13, 14; 13:13, 14). Само тези, чийто ръководител

е Библията и които „пазят Божиите заповеди и вярата в Исус” (Откр. 14:12), ще могат да се съпротивляват успешно срещу пагубната измама на този съюз.

5. Упадък на религиозната свобода. Съживяването на папството ще засегне драматично християнството. Религиозната свобода, извоювана с голяма цена, гарантирана чрез отделяне на църквата от държавата, ще бъде подкопана и в края отменена. С подкрепата на силни правителства тази отстъпническа сила ще се опита да налага на всички хора своята форма на поклонение. Всеки ще трябва да избира: вяръност към Бог и Неговите заповеди или вяръност към звяра и неговия образ (Откр. 14:6-12).

Налаганото подчинение ще включва икономическо насилие: „Да не може никой да купува или да продава освен онзи, който носи за белег името на звяра или числото на неговото име” (Откр. 13:17). Които откажат да се поклонят пред образа на звяра, ще бъдат осъдени на смърт (Откр. 13:15). В това време на скръб Бог ще се намеси за народа Си и ще избави всеки, чието име е записано в книгата на живота (Дан. 12:1; Откр. 3:5; 20:15).

Увеличаване на нечестие-то. Духовният упадък на християнството е довел до пренебрегване на Божия закон дори в църквата и в живота на вярващите. Мнозина са стигнали даже дотам, да вярват, че

Христос е премахнал Закона и че християните не са вече длъжни да го съблюдават. Това пренебрежение към Божия закон е довело до нарастване на престъпността и на неморалното поведение.

1. Нарастване на престъпността. Общоприетото незачитане на Божия закон от повечето християни е спомогнало да се презират законите и редът в съвременното общество. Сведения на кореспонденти от няколко световни столици гласят: „Точно както в САЩ, престъпността се покачва в почти всяка страна на света. От Лондон до Москва и Йоханесбург престъпността бързо става главна заплаха, която променя начина на живот на много хора”.¹⁵

2. Сексуална революция. Пренебрегването на Божия закон разрушава границите на скромност и чистота и открива път за всяка неморалност. Днес сексът се въздига в култ и се разпространява чрез кино, телевизия, интернет, видео, песни, списания, реклами.

Сексуалната революция доведе до шокиращо увеличаване на разводите, морални отклонения като „свободен брак” или размяна на партньорите, изнасилване на деца, ужасяващо число аборти, широко разпространен хомосексуализъм и лесбийство, масово разпространение на венерически болести и на СПИН (синдром на придобита имунна недостатъчност).

Войни и бегствия. Исус казва: „Народ ще се повдигне против народ и царство против царство; и ще има големи трусове и в разни места глад и мор; ще има и ужаси и големи знамения от небето” (Лука 21:10, 11; Марк 13:7, 8; Мат. 24:7). С приближаването на края и с усиляване на конфликта между сатанинските и божествените сили тези бедствия ще стават все по-силни и по-чести и ще намерят безпрецедентно изпълнение в нашето време.

1. Войни. В цялата земна история много войни са поразявали човечеството, но те никога не са били така глобални и разрушителни. Първата и Втората световни войни са причинили повече нещастия и страдания от всички предишни войни, взети заедно.¹⁶

Мнозина виждат възможност за нова война. Втората световна война не е изкоренила тази възможност. След нея е имало около 140 конфликта, водени с конвенционални оръжия, в които са загинали над 10 000 000 души.¹⁷

2. Природни бедствия. Както е известно, бедствията се увеличили значително през последните години. Неотдавнашни катаклизми по земята и в климата, идващи един след друг, дадоха повод на някои да се запитат дали природата се е разярила или светът преживява дълбоки промени в климат и структура, които в бъдеще ще се засилват.¹⁸

3. Глад. Глад е имало често в миналото, но не и в такъв мащаб, в какъвто е в нашия век. Никога преди светът не е имал милиони хора, страдащи от глад или недохранване.¹⁹ Изгледите за бъдещето не са по-светли. Увеличаващият се брой гладуващи показва ясно, че Христовото пришествие е наближило.

БЪДИ ГОТОВ ПО ВСЯКО ВРЕМЕ

Библията ни уверява многократно, че Исус ще се върне. Но дали ще дойде след година? Пет години? Десет? Двадесет? Никой не знае със сигурност. Сам Исус заявява: „А за онзи ден и час никой не знае, нито небесните ангели, нито Синът, а само Отец” (Мат. 24:36).

В края на земната Си служба Христос разказва притчата за десетте девиси, за да разкрие духовния опит на църквата в последните дни. Двете групи девиси са символ на двата вида вярващи, които изповядват, че очакват своя Господ. Наречени са девиси, защото изповядват чиста вяра. Светилниците им са символ на Божието слово, а маслото — на Светия Дух.

На пръв поглед, тези две групи изглеждат еднакви, заедно излизат да посрещнат Младоженеца, всички имат масло в светилниците си, в поведението им няма разлика. Всички са чули вестта за скорошното идване на Христос и го очакват. Но след това настава едно явно забавяне — тяхната вяра трябва да бъде изпитана.

Внезапно посреднощ, в най-тъмния час на земната история, се чува викът: „Ето, Младоженецът иде! Излизайте да го посрещнете!” (Мат. 25:6). Сега разликата между двете групи става явна: някои не са готови да посрещнат Младоженеца. Тези „безумни” девици не са лицемерни, те са почитали истината, Божието слово. Но им липсва масло, не са били запечатани чрез Светия Дух (Откр. 7:1-3). Задоволявали са се с повърхностна работа и не са паднали върху скалата Исус Христос. Имали са вид на благочестие, но са били лишени от Божията сила.

Когато Младоженецът идва, само готовите влизат с Него на сватбеното тържество и тогава вратата се затваря. Неразумните девици отиват да си купят масло, но се връщат и викат: „Господи! Господи! Отвори ни”. Но Младоженецът отговаря: „Не ви познавам” (Мат. 25:11, 12).

Колко жалко, че когато дойде на Земята, Христос ще трябва да изговори тези думи на хора, които обича. Той предупреждава: „В онзи ден мнозина ще ми кажат: Господи! Господи! Не в Твое ли име пророкувахме, не

в Твое ли име бесове изгонвахме и не в Твое ли име извършихме много чудеса? Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мен, вие, които вършите беззаконие” (Мат. 7:22, 23).

Преди потопа Бог е изпратил Ной да предупреди света за идващата гибел. По същия начин Бог изпраща тройна вест като предупреждение, за да приготви света за връщането на Христос (Откр. 14:6-16).

Всички, които приемат Божията милостива вест, ще се радват от перспективата за Второто пришествие. Тяхна е гаранцията: „Блажени тези, които са поканени на сватбената вечеря на Агнеца” (Откр. 19:9). Наистина „ще се яви втори път, без да има работа с грях, за спасението на онези, които Го очакват” (Евр. 9:28).

Идването на Изкупителя довежда до кулминация в историята на Божия народ. Това е моментът на неговото избавление, и с радост и преклонение избавените възкликват: „Ето, Този е нашият Бог; чакахме Го — и Той ще ни спаси... ще се зарадваме и развеселим в спасението Му” (Ис. 25:9).

Бележки

1. Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*, vol. 1, pp. 456, 894; vol. 2, pp. 528, 784; vol. 3, pp. 252, 744; vol. 4, pp. 396, 846. Вж. също гл. 24 на тази книга.

2. G. I. Eiby, *Earthquakes* (New York, NY: Van Nostrand Reinholdt Co., 1980), p.164.

3. Вж. например Sir Charles Lyell, *Principles of Geology* (Philadelphia: James Kay, Jun. & Brother, 1837), vol. 1, pp. 416-419; „Lisbon”, *Encyclopedia Americana*, ed. Francis Lieber (Philadelphia, PA: Carey and Lea, 1831), p. 10; W. H. Hobbs, *Earthquakes* (New York: D. Appleton and Co., 1907), p. 143; Thomas Hunter, *An Historical Account of Earthquakes Extracted from the Most Authentic Historians* (Liverpool: R. Williamson, 1756), pp. 54-90; срв. White, *The Great Controversy*, pp. 304, 305. Ранните доклади споменават 100 000 жертви. Съвременните

енциклопедии посочват числото 60 000.

4. Вж. John Biddolf, *A Poem on the Earthquake at Lisbon* (London: W. Owen, 1755), p. 9, цитирано в *Source Book*, p. 358; Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*, vol. 2, pp. 674-677. На 6 февруари 1756 Англиканската църква провежда ден на пост и смирение в памет на това земетресение (пак там) Вж. също T. D. Kendrick, *The Lisbon Earthquake* (London: Methuen & Co. Ltd., 1955), pp. 72-164.

5. Срв. White, *The Great Controversy*, pp. 306-308.

6. Тимъти Дуайт, цитиран в *Connecticut Historical Collections*, comp. John W. Barber, 2nd ed. (New Haven, CT: Durrice & Peck and J. W. Barber, 1836), p. 403; цитирано в *Source Book*, p. 316.

7. Samuel Williams, „An Account of a Very Uncommon Darkness in the State of New England, May 19, 1780” in *Memoirs of the American Academy of Arts and Sciences: to the End of the Year 1783* (Boston, MA: Adams and Nourse, 1785), vol. 1, pp. 234, 235. Срв. *Source Book*, p. 315.

8. Letter of Samuel Tenny, Exeter, [NH], Dec. 1785, in *Collections of the Massachusetts Historical Society for the Year 1792* (Boston, MA: Belknap and Hall, 1792), vol. 1, p. 97.

9. Peter M. Millman, „The Falling of the Stars”, *The Telescope*, 7 (May-June, 1940, p. 60). Вж. също Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*, vol. 4, p. 295.

10. Denison Olmsted, *Letters on Astronomy*, 1840 ed., pp. 348, 349, in *Source Book*, pp. 410, 411.

11. Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*, vol. 4, pp. 297-300; срв. White, *The Great Controversy*, pp. 333, 334.

12. Феноменът, както е наблюдаван в Боулинг Грийн, Мисури, е описан в *Salt River Journal*, Nov. 20, 1780, както е цитирано в *American Journal of Science and Arts*, ed., Benjamin Silliman, 25 (1834): p. 382.

13. Вж. Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*, vol. 4; Damsteegt, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*.

14. David B. Barrett, ed. *World Christian Encyclopedia. A Comparative Study of Churches and Religions in the Modern World A. D. 1900-2000* (Oxford: Oxford University Press, 1982), p. 13.

15. „Abroad, Too, Fear Grips the Cities”; *U.S. News & World Report*, Febr. 23, 1981, p. 65.

16. David Singer and Melvin Small, *The Wages of War: 1816-1965. A Statistical Handbook* (New York, NY: John Wiley & Sons, 1972), pp. 66, 67.

17. Маргарет Тачър, цитирано в Ernest W. Lefever and E. Stephen Hung, *The Apocalypse Premise* (Washington, D. C.: Ethics and Public Policy Center, 1982), p. 394.

18. Вж. Paul Reer, „Is Mother Nature Going Berserk?” *U.S. News & World Report*, Feb. 22, 1982, p. 66.

19. Едно специално допълнение към публикацията на ООН Development Forum, озаглавена „Facts on Food” (ноември 1974), твърди, че „половината от земното население, 2 милиарда души, е сериозно недохранено”, цитирано в Ronald J. Sider, *Rich Christians in an Age of Hunger* (New York, NY: Paulist Press, 1977), p. 228, n. 4. Срв. p.16.

